

บทที่ 3

ความเป็นมาของสุเราะฮ์ อัลฟุรกอน

3.1 การตั้งชื่อของสุเราะฮ์ อัลฟุรกอน

สุเราะฮ์นี้ถูกขนานนามว่า สุเราะฮ์อัลฟุรกอนตั้งแต่สมัยที่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ยังมีชีวิตอยู่ ดังปรากฏในหะดีษบทหนึ่งที่ว่า :

((عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ يَقُولُ: سَمِعْتُ هِشَامَ بْنَ حَكِيمٍ يَقْرَأُ سُورَةَ الْفُرْقَانِ فِي حَيَاةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَاسْتَمَعْتُ لِقِرَائَتِهِ فَإِذَا هُوَ يَقْرَأُ عَلَى حُرُوفٍ كَثِيرَةٍ لَمْ يُفَرِّقْ بَيْنَهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فَكَذَبْتُ أُسَاوِرُهُ فِي الصَّلَاةِ فَتَصَبَّرْتُ حَتَّى سَلَّمَ فَلَبَّبْتُهُ بِرِدَائِهِ فَقُلْتُ مَنْ أَقْرَأَكَ هَذِهِ السُّورَةَ الَّتِي سَمِعْتُكَ تَقْرَأُ؟ قَالَ أَقْرَأَنِيهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فَقُلْتُ: فَقُلْتُ كَذَبْتَ فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَدْ أَقْرَأَنِيهَا عَلَى غَيْرِ مَا قَرَأْتَ فَأَنْطَلَقْتُ بِهِ أَقْوَدُهُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَقُلْتُ إِنِّي سَمِعْتُ هَذَا يَقْرَأُ بِسُورَةِ الْفُرْقَانِ عَلَى حُرُوفٍ لَمْ تُفَرِّقْ بَيْنَهَا...))

(رواه البخارى، 1987: 566/8)

ความว่า : “ จากท่านอุมัร เป็น อัลค็อฏฏอบ⁽¹⁾ เล่าว่าในขณะที่ท่านเราะฮ์สูล ﷺ ยังมีชีวิตอยู่ ฉันได้ยินอิซาม เป็น หะกิม⁽²⁾ กำลังอ่านสุเราะฮ์อัลฟุรกอน เมื่อฉันได้ยินการอ่านของเขา มีลักษณะที่เขาได้อ่านมากมายหลายแนวทาง ซึ่งท่านเราะฮ์สูล ﷺ ไม่เคยอ่านเช่นนี้ให้ฉันฟัง ฉันเกือบจะกระโดดใส่เขาขณะที่เขาละหมาด แต่ฉันก็ควบคุมอารมณ์ฉันไว้ได้ ครั้นเมื่อเขาละหมาดเสร็จแล้ว ฉันจึงเอาผ้าห่มของเขาพันรอบคอของเขา ฉันได้กล่าวว่า ใครเป็นผู้สอนให้ท่านอ่านสุเราะฮ์ (อัลฟุรกอน)เช่นนี้ ตามที่ฉันได้ยินท่านอ่านแล้ว เขาตอบว่า ท่านเราะฮ์สูล ﷺ สอนฉัน ฉันจึงกล่าวว่า ท่านพูด โทกโทก ท่านเราะฮ์สูล ﷺ ได้สอน

(1) อุมัร เป็น อัลค็อฏฏอบ เป็น นุฟัยลฺ สืบเชื้อสายมาจากเผ่า “อะคีลฺ” จากตระกูลกูรอซฺ ท่านเราะฮ์สูล ﷺ ได้ตั้งสมญานามให้ท่านว่า “อัลฟารุก” และเรียกท่านว่า “อุมูอัฟศ” ท่านเป็นบุคคลสำคัญที่เข้ารับอิสลามก่อนการอพยพของท่านเราะฮ์สูล ﷺ รองจากท่านอุมัยรฺ ท่านเป็นบุคคลแรกที่ได้สมญานามว่า “อะมิมฺ รุลมุมีนีน” เป็นคนแรกที่กำหนดปีฮิจญ์เราะฮ์ศักราชขึ้นเพื่อใช้จารึกเหตุการณ์ และในสมัยของท่านเองที่มุสลิมสามารถขยายอำนาจจนกระทั่งสามารถพิชิต โรมันและเปอร์เซียได้สำเร็จ ท่านรายงานหะดีษจากท่านเราะฮ์สูล ﷺ ไว้จำนวน 537 หรือ 539 หะดีษ เสียชีวิตที่นครมะดีนะฮ์ในปีฮิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 23

(2) อิซาม เป็น หะกิม เป็น หิชาม เป็น คุวัยลิด อัลกูเราะฮีย อัลอะสะดีย มารดาของท่านมีชื่อว่า ซัยนบ เป็นตุ อัลเอวาม ซึ่งเป็นพี่สาวของท่านอิซหฺบฺยฺ ท่านและบิดาของท่านทั้งสองเป็นเศาะหะบะฮ์ เขาทั้งสองได้เข้ารับอิสลามในวันพัคหุหมักกะฮ์ ท่านได้รายงานหะดีษจากท่านเราะฮ์สูล ﷺ เสียชีวิตก่อนบิดาของเขา (Ibn Hajar ,1993:6/27)

ฉันให้อ่านสุเราะฮ์นี้ไม่เหมือนกับที่ท่านอ่าน ดังนั้นฉันจึงได้ลากตัวเขาไปหา
ท่านเราะฮ์ลุล ﷺ ฉันกล่าว(กับท่านเราะฮ์ลุล ﷺ)ว่า ฉันได้ยินเขาอ่านสุเราะฮ์อัล
ฟุรกอนหลายแนวทาง ซึ่งท่านไม่ได้สอนให้ฉันอ่านเช่นนี้.... ”

(บันทึกโดย al-Bukhārī ,1987 :8 / 566)

ส่วนสาเหตุการตั้งชื่อนั้น ก็เนื่องจากอัลลอฮ์ ﷻ ทรงขนานนามอัลกุรอานด้วย
ชื่ออัลฟุรกอน ซึ่งมีเนื้อหาที่สามารถแยกแยะให้เห็นอย่างชัดเจนระหว่างความจริงกับความเท็จ แสง
สว่างจากทางนำกับความมืดจากการหลงทาง ระเบียบการดำเนินชีวิตหนึ่งกับระเบียบการดำเนินชีวิต
อื่น ๆ และระหว่างยุคหนึ่งของมนุษย์ที่ได้ผ่านพ้นกับยุคอื่น ๆ (Sayyid Qutb,n.d. :11/487)

อัลฟุรกอนเป็นชื่อหนึ่งในบรรดาชื่อของอัลกุรอานที่มีปรากฏอยู่ในอัลกุรอานรวม
ทั้งหมดหกที่ด้วยกันดังนี้ 1. สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ อายะฮ์ที่(53) กับอายะฮ์ที่(185) 2. สุเราะฮ์อา
ละอิมรอน อายะฮ์ที่(4) 3. สุเราะฮ์อัลอันฟาล อายะฮ์ที่(41) 4. สุเราะฮ์อัลอัมมียาอ์ อายะฮ์ที่(48) 5.สุ
เราะฮ์อัลฟุรกอน อายะฮ์ที่ (1)

สุเราะฮ์อัลฟุรกอนเป็นสุเราะฮ์มุกกียะฮ์ตามมติส่วนใหญ่ของบรรดาอุละมาอ์และมี
รายงานจากอิบนุ อับบาส رضي الله عنه ว่า ท่านได้ยกเว้น 3 อายะฮ์ที่ได้ถูกประทาน ณ นครมะดีนะฮ์ คืออายะฮ์
ที่ 78 " ...وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا " จนถึงอายะฮ์ที่ 80 " وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ... "

แต่ที่ถูกต้องบรรดานักปราชญ์ได้ถือว่า 3 อายะฮ์ข้างต้น เป็นอายะฮ์ที่ถูกประทานที่
นครมักกะฮ์ ดังคำยืนยันที่ปรากฏในหะดีษบทหนึ่งที่ว่า :

((عَنْ الْقَاسِمِ بْنِ أَبِي بَرَّةَ أَنَّهُ سَأَلَ سَعِيدَ بْنَ جُبَيْرٍ: هَلْ لَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا
مِنْ تَوْبَةٍ؟ فَقَرَأْتُ عَلَيْهِ ﴿ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ﴾ فَقَالَ
سَعِيدٌ: قَرَأْتُهَا عَلَى ابْنِ عَبَّاسٍ كَمَا قَرَأْتُهَا عَلَيَّ فَقَالَ هَذِهِ مَكِّيَّةٌ نَسَخَتْهَا آيَةُ مَدِينَةَ
الَّتِي فِي سُورَةِ النَّسَاءِ))

(رواه البخارى ،1987، :351/8)

ความว่า : “จากอัลกอสิม เป็น อิบิบัชชะฮ์⁽¹⁾ กล่าวว่า เขาได้อ่านสะอีด เป็น
ญบัยร⁽²⁾ ว่า สำหรับบุคคลที่ฆ่าผู้ศรัทธาโดยเจตนาจะต้องสารภาพผิดหรือไม่

(1) อัลกอสิม เป็น อิบิบัชชะฮ์ (นาฟิอ) เป็น ยะฮ์ซาร อัลมุกกียะฮ์ และสำหรับท่านมีหะดีษนี้หะดีษเดียวที่รายงานในเศาะหิหุอัลบุคอรีฮ์
เสียชีวิต ณ นคร มักกะฮ์ในปีอิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 124 (Ibn Hajar ,1993:4/514)

(2) สะอีด ชื่อเต็มว่า สะอีด เป็น ญบัยร เป็น อิซฮาม อัลอะสะดีฮ์ อัลวาสิบีย์ ออบูมุฮัมมัด เป็นผู้นำเชอ็ลือและเป็นอิมามของบรรดา
มุสลิมเสียชีวิตด้วยการถูกสังหารในเดือนชะอฺบานปีอิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 95 ในขณะที่ท่านอายุเพียง 49 ปี (Ibn Hajar ,1993:2/292)

ฉันจึงได้อ่านอายะฮ์ให้เขาฟังว่า “...และพวกเขาไม่ได้มาด้วยสิทธิอันชอบธรรม...”(25:68) สะอีดกล่าวว่า ฉันได้อ่านอายะฮ์นี้ให้เป็น อับบาสฟัง เช่นเดียวกับที่ให้นัซฟิงเบ็น อับบาส กล่าวว่า อายะฮ์ นี้ประทานที่มักกะฮ์และอายะฮ์ที่ประทานที่มะดีนะฮ์ในสุเราะฮ์อันนิสาอ ทำหน้าที่ยกเลิกผลบังคับตามอายะฮ์นี้”

(บันทึกโดย al-Bukhārī, 1987 :8 / 351)

3.2 สาเหตุในการประทานสุเราะฮ์อัลฟุรคอน

การประทานอัลกุรอานนั้นมี 2 ประเภท คือ อัลกุรอานได้ประทานลงมาโดยไม่มีสาเหตุและอีกส่วนหนึ่งได้ประทานลงมาโดยมีสาเหตุ ไม่ว่าจะการประทานลงมานั้นหลังจากมีเหตุการณ์หรือมีคำถาม ดังนั้นสาเหตุการประทานอัลกุรอานในภาษาอาหรับเรียกว่า “อัศบาบุนนุซูล” ซึ่งมีความหมายว่า เหตุการณ์หรือคำถามที่อัลกุรอานได้ประทานลงมากล่าวถึงมัน และในที่นี้ผู้วิจัยจะพูดถึงประเภทของสาเหตุ ประโยชน์ในการรับรู้สาเหตุ และสาเหตุของการประทานบางอายะฮ์ในสุเราะฮ์อัลฟุรคอน ซึ่งมีรายละเอียดพอสังเขปดังต่อไปนี้

3.2.1 ประเภทของสาเหตุ

สาเหตุการประทานอายะฮ์ในอัลกุรอานนั้นแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

- 1) มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นและได้มีอายะฮ์อัลกุรอานลงมาพูดถึงเรื่องดังกล่าว (เป็นการประทานอัลกุรอานเพื่อตอบสนองเหตุการณ์หรือสถานการณ์)
- 2) มีคนถามท่านเราะฮูล ﷺ เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง(เป็นการประทานอัลกุรอานเพื่อตอบปัญหาบางอย่างที่มีคนถาม) และก็ได้มีอายะฮ์อัลกุรอานลงมาให้ความชัดเจนเกี่ยวกับหุกุมในเรื่องนั้น (al-Wāhidī, n.d :9)

3.2.2 ประโยชน์ในการรับรู้สาเหตุ

ในอัลอิตกอน ท่านอัศษะยูญีย์⁽¹⁾ (al-Suyūṭī, 1991:1/61-62) ได้กล่าวถึงประโยชน์ในการรับรู้สาเหตุการประทานอายะฮ์อัลกุรอานไว้ดังนี้

- 1) ทำให้รู้ถึงหิกมัด (วิทยปัญญา) ที่ก่อให้เกิดหลักการในการที่พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ได้บัญญัติหุกุมต่าง ๆ

(1) อัศษะยูญีย์ มีชื่อเต็มว่า ญะลาอุดดีน อับดุลเราะฮ์มาน เบ็น อบีบักร์ เบ็น มุฮัมมัด อัศษะยูญีย์ อัชชาฟีอี๊ เป็นอิมาม ฮาฟิซ นักประวัติศาสตร์ท่านมีผลงานทางวิชาการหลายเล่มในแขนงสาขาที่หลากหลาย ท่านเกิดในปีฮิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 849 และได้เสียชีวิตในปีฮิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 911 (Najmuddin ,1989:1/226)

2) ทำให้รู้ถึงสำนวนของอายะฮ์อัลกุรอาน ซึ่งบางครั้งมีความหมายในลักษณะกว้างครอบคลุมไปถึงสิ่งที่อยู่ในจำพวกเดียวกัน แต่มีหลักฐานบ่งบอกเพียงเฉพาะเหตุการณ์นั้น

3) ทำให้รู้ถึงและเข้าใจความหมายของอัลกุรอานอย่างแท้จริง

อัลวาหิดีย์ (al-Wahidī) ได้กล่าวว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะรู้ถึงการอธิบายอายะฮ์อัลกุรอาน โดยที่ไม่รู้ว่าสาเหตุการประทานอายะฮ์อัลกุรอานมาอย่างไร

อิบน์ ตะกี๊ (Ibn Taqīq) ได้กล่าวว่า การเข้าใจถึงสาเหตุการประทานอายะฮ์นั้นเป็นหนทางที่ก่อให้เกิดความมั่นใจในความหมายของอัลกุรอาน

อิบน์ ตัยมียะฮ์ (Ibn Taimiyah) ได้กล่าวว่า การรู้ถึงสาเหตุการประทานจะช่วยให้อ่านอายะฮ์อัลกุรอานมากยิ่งขึ้น

3.3.3 สาเหตุของการประทานบางอายะฮ์ในสุเราะฮ์อัลฟุรกอนมีดังนี้ (al-Suyūṭī, n.d. :537-542)

1) สาเหตุของการประอายะฮ์ที่ 10 :

عَنْ خَيْثَمَةَ قَالَ: قِيلَ لِلنَّبِيِّ ﷺ إِنَّ شَيْئًا أُعْطِيَكَ مَفَاتِيحَ الْأَرْضِ وَخَزَائِنَهَا لَا يَنْقُصُكَ ذَلِكَ عِنْدَنَا شَيْئًا فِي الْآخِرَةِ وَإِنْ شِئْتَ جَمَعْتُهُمَا لَكَ فِي الْآخِرَةِ قَالَ: بَلْ أَحْمَعُهُمَا لِي فِي الْآخِرَةِ فَنَزَلَتْ: ﴿ تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِنْ ذَلِكَ ﴾ الْآيَةَ

แปลว่า : จากท่าน ค็อยษะมะฮ์⁽¹⁾ กล่าวว่า ได้มีผู้กล่าวต่อท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ว่า “ถ้าท่านมีความประสงค์เราก็จะมอบแต่ท่านกุญแจแห่งคลังสมบัติ โดยที่ไม่ขาดตกบกพร่องในส่วนที่เป็นผลบุญแม้แต่น้อยในวันอาคีเราะฮ์ หรือถ้าหากท่านมีความประสงค์ที่จะรวมทั้งสองอย่างไว้ในวันอาคีเราะฮ์ก็ยิ่งได้” ทันทีทันใดท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก็ได้ตอบว่าจงเก็บทั้งสองอย่างไว้ให้ฉันในวันอาคีเราะฮ์ และแล้วอัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ประทานอายะฮ์ที่ว่า :

﴿ تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِنْ ذَلِكَ ﴾ الْآيَةَ

ความว่า : “ความจำเริญยิ่งแต่พระองค์ ผู้ซึ่งหากพระองค์ทรงประสงค์จะให้เจ้ามีดียิ่งกว่านั้น”

(1) ค็อยษะมะฮ์ มีชื่อเต็มว่า ค็อยษะมะฮ์ เป็น อับดุลเราะฮ์มาน เป็น อบีตัมบะเราะฮ์ ยะซีด เป็น มาลิก บิดาและปู่ของท่านเป็นเศาะหาบะฮ์ ท่านถือเป็นผู้หนึ่งที่ขี้กเกาะฮ์ (ได้รับการเชื่อถือ) เป็นชาวอูษะฮ์ เสียชีวิตหลังปีฮิจญ์เราะฮ์ศักราชที่ 80 (Ibn Hajar ,1993:2/107)

2) สาเหตุของการประทานอายะฮ์ที่ 20 :

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: لَمَّا عَيَّرَ الْمُشْرِكُونَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بِالْفَاقَةِ وَقَالُوا مَا لِهَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ حَزَبَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ، فَنَزَلَ ﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ ﴾ الآية.

แปลว่า : จาก อิบน์ อับบาส กล่าวว่า ครั้งที่พวกมุชริกีนได้ดูถูกท่านนบี ﷺ ว่าเป็นผู้ที่ยากจนอนาถา และพวกเขาได้กล่าวแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ว่า “ อะไรกันกับเราะสุลคนนี้ กินอาหารเหมือนเรากินและออกเดินในตลาดเพื่อหาเลี้ยงชีพเหมือนกับพวกเรา” จึงทำให้ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ กลุ้มใจ และแล้วอัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ประทานอายะฮ์ที่ว่า :

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ ﴾ الآية.

ความว่า : “และเรามีได้ส่งคนใดจากบรรดาอัครทูตก่อนหน้าเจ้าออกจากพวกเขาจะรับประทานอาหารอย่างสามัญชน และเดินท่องไปในตลาด”

3) สาเหตุของการประทานอายะฮ์ที่ 27 :

أَخْرَجَ ابْنُ جَرِيرٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: كَانَ أَبِيُّ بْنُ خَلْفٍ يَحْضُرُ النَّبِيَّ ﷺ فَزَحَرَهُ عُقْبَةُ بْنُ أَبِي مُعَيْطٍ، فَنَزَلَ ﴿ وَيَوْمَ يَعْصُ الطَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ ... حَدُّوْلاً ﴾.

แปลว่า : อิบน์ อุษัยร ได้รายงานจาก เบ็น อับบาส กล่าวว่า : อุบัย เบ็น เคาะลัฟ จะมาหาท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และแล้วอุกบะฮ์ เบ็น อะบีมูอัยญ์ ได้ห้ามปรามเขาในการที่จะไปพบท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ดังนั้นอัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ประทานอายะฮ์ที่ว่า :

﴿ وَيَوْمَ يَعْصُ الطَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ ... حَدُّوْلاً ﴾.

ความว่า : “และวันที่ผู้ธรรมจะกัศมี้อของเขาแล้ว” จนถึง “มันเป็นผู้เหยียดหยามมนุษย์เสมอ”

และมีอีกรายงานหนึ่งว่า อุกบะฮ์ เบ็น อิบีมูอัยญ์ เพื่อนสนิทของอุบัย เบ็น เคาะลัฟ

ได้จัดงานเลี้ยงขึ้นโดยเชิญชาวกรุงหลายคนไปร่วมงาน และได้เชิญท่านเราะฮูล ﷺ ไปร่วมด้วยเมื่ออาหารถูกนำมาเลี้ยงท่านเราะฮูล ﷺ ได้กล่าวขึ้นว่า ฉันจะไม่รับประทานอาหารของท่านจนกว่าท่านจะปฎิญาณตนว่า ฉันนั้นเป็นเราะฮูลของอัลลอฮ์ อุกบะฮ์ก็ได้ปฏิบัติตามนั้น ท่านเราะฮูล ﷺ จึงได้รับประทานอาหารที่ได้ถูกจัดมาถึงแม้ว่าสาเหตุของการประทานอาชะฮ์นี้ลงมาเพราะอุกบะฮ์ หรือใครก็ตามที่เป็นผู้ธรรม แต่มันก็คลุมไปถึงทุกคนที่เป็นผู้ธรรม

4) สาเหตุของการประทานอาชะฮ์ที่ 32 :

أَخْرَجَ ابْنُ أَبِي حَاتِمٍ وَالْحَاكِمُ وَصَحَّحَهُ وَالضَّيَاءُ فِي الْمُخْتَارَةِ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ : قَالَ الْمُشْرِكُونَ : إِنْ كَانَ مُحَمَّدٌ كَمَا يَزْعُمُ نَبِيًّا فَلِمَ يُعَذِّبُهُ رَبُّهُ ؟ أَلَا يُنَزِّلُ عَلَيْهِ الْقُرْآنَ جُمْلَةً وَاحِدَةً ، فَيُنزِّلُ عَلَيْهِ الْآيَةَ وَالْآيَاتِينَ ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ ﷻ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً ﷻ .

แปลว่า : รายงาน โดย อิบน์ อับีฮาติม และหากิม พร้อมทั้งหากิมถือว่าเป็นหะดีษเศาะฮีหฺและอฏฺฎิยาอ์ ในหนังสือ อัลมุคตาเราะฮ์ พวกเขาได้นำเอาหะดีษจากอิบนุ อับบาสที่กล่าวว่าพวกมุชริกีนได้กล่าวว่า “ถ้ามุฮัมมัดเป็นนบีจริงดังที่พวกเขากล่าวอ้าง เหตุใดท่านนบีถูกอัลลอฮ์ ﷻ ลงโทษ ทำไมอัลกุรอานไม่ถูกประทานแก่ท่านในคราวเดียวกัน แต่ได้ประทานลงมาเพียงอาชะฮ์เดียวบางทีก็สองอาชะฮ์ ดังนั้นอัลลอฮ์ ﷻ ได้ประทานอาชะฮ์ที่ว่า :

﴿ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً ﴾

ความว่า : “และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา กล่าวว่า ทำไมอัลกุรอานจึงไม่ถูกประทานลงมาแก่เขาครั้งเดียวกันทั้งหมด?”

3.4 สาเหตุของการประทานอาชะฮ์ที่ 68 :

عن ابن مسعود قال: سألتُ رسولَ الله ﷺ أيُّ الذَّنْبِ أَعْظَمُ ؟ قال: أنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدَاءً وَهُوَ خَلَقَكَ ، قُلْتَ ثُمَّ أَيُّ ؟ قال : أنْ تَقْتُلَ وَلَدَكَ مَخَافَةَ أَنْ يَطْعَمَ مَعَكَ قُلْتُ : ثُمَّ أَيُّ ؟ قال : أنْ تُزَانِيَ حَلِيلَةَ جَارِكَ ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ تصديقها ﴿ وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ ﴾ . وأخرج البخاري عن ابن عباس قال: لَمَّا أُنزِلَتْ فِي الْفُرْقَانِ ﴿ وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي ﴾ الآية .

قَالَ مُشْرِكُو أَهْلِ مَكَّةَ فَقَدْ قَتَلْنَا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ وَدَعَوْنَا مَعَ اللَّهِ إِلَيْهَا
آخَرَ وَقَدْ أَتَيْنَا الْفَوَاحِشَ ، فَتَرَلْتُ ﴿ إِلَّا مَنْ تَابَ ﴾

แปลว่า : เล่าจาก อิบน์ มัสอูด رضي الله عنه ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ถามท่านเราะสูล ﷺ ว่า บาบใดใหญ่ที่สุด ณ พระองค์อัลลอฮ์ ? ท่านตอบว่า คือ การที่ท่านตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﷻ ทั้งที่พระองค์สร้างท่านขึ้นมา ข้าพเจ้ากล่าวว่า รongลงไปคือบาบใด ? ท่านตอบว่า คือการที่ท่านฆ่าบุตรของท่านเพราะกลัวเขาจะกินอาหารร่วมกับท่าน ข้าพเจ้ากล่าวว่า รongลงไปคือบาบใด? ท่านตอบว่า คือ การที่ท่านผิดประเวณีกับภรรยาเพื่อนบ้านของท่าน อิบน์ มัสอูด رضي الله عنه ได้กล่าวว่า อายะฮ์ต่อไปนี้ได้ลงมายืนยันความสัจจะแห่งคำพูดของท่านนบีว่า ﴿ وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ ﴾

ความว่า : “และคือบรรดาผู้ที่ไม่สักการะพระเจ้าอื่นใดร่วมกับอัลลอฮ์ ﷻ และไม่สังหารชีวิตที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงหวงห้าม นอกจากโดยธรรมและพวกเขาไม่ผิดประเวณี” และนุกอริยัยรายงานจาก อิบน์ อับบาส رضي الله عنه ท่านได้ได้กล่าวว่า เมื่ออายะฮ์นี้ลงมา ชาวมักกะฮ์ได้กล่าวว่า ความจริงพวกเราได้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ﷻ และพวกเราได้สังหารชีวิตที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงหวงห้าม และพวกเราได้กระทำการสิ่งที่น่าบัดสี อัลลอฮ์ ﷻ จึงได้ประทานลงมาว่า : ﴿ إِلَّا مَنْ تَابَ ﴾ ความว่า : “นอกจากผู้ที่สำนึกผิดได้มีศรัทธา”

3.3 ความประเสริฐของสุเราะฮ์อัลฟุรกอน

สุเราะฮ์อัลฟุรกอนเป็นสุเราะฮ์หนึ่งในคัมภีร์อัลกุรอาน ซึ่งผู้อ่านจะได้รับผลบุญเนื่องจากการอ่านอัลกุรอานเหมือนกับสุเราะฮ์อื่น ๆ ดังคำยืนยันของท่านเราะสูล ﷺ ในหะดีษบทหนึ่งที่ว่า :

((عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ يَقُولُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنْ قَرَأَ حَرْفًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَلَهُ بِهِ حَسَنَةٌ وَالْحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا لَا أَقُولُ الْم حَرْفٌ وَلَكِنْ أَلِفٌ حَرْفٌ وَكَلِمٌ حَرْفٌ وَمِيمٌ حَرْفٌ))

(رواه الترمذی، 1990: 182/8)

ความว่า : “ รายงานจากท่านอับดุลลาฮ์ อิบน์ มัสอูด رضي الله عنه กล่าวว่า : ท่าน

เราะสูล ﷺ กล่าวว่า : ผู้ใดอ่านคัมภีร์ของอัลลอฮ์เพียงอักษรเดียว ด้วยสาเหตุนี้เขาได้รับหนึ่งความดีและหนึ่งความดีนั้นเขาจะได้รับผลตอบแทนสิบเท่า นั่นไม่กล่าวว่า “อลิฟ ลาม มีม” นั้นเป็นอักษรเดียว แต่ “อลิฟ” อักษรหนึ่ง “ลาม” อักษรหนึ่ง “มีม” อักษรหนึ่ง”

(บันทึกโดย al-Tirmidhī, 1990 : 8 / 182)⁽¹⁾

หะดีษข้างต้นได้กล่าวถึง ภาวผลที่ได้รับเนื่องจากการอ่านอัลกุรอานในภาพรวม ส่วนประเด็นความประเสริฐและผลบุญของอัลกุรอาน เมื่อทำการอ่านแล้วจะได้อย่างนั้นอย่างนี้จะทราบได้ก็ต่อเมื่อมีหะดีษของท่านเราะสูล ﷺ มากำหนดไว้เฉพาะ ซึ่งจากข้อเท็จจริงปรากฏว่าเรื่องความประเสริฐของอัลกุรอานที่เจาะจงสูเราะฮ์นั้นมีทั้งหะดีษเศาะฮิหฺ หะดีษฏะอียะฮ์⁽²⁾ และหะดีษเมาฏูอ์⁽³⁾

ท่านอัสสุญญัยย์(al-Suyūṭī)ได้แจ้งไว้ให้ทราบว่า 18 สูเราะฮ์เท่านั้น ที่มีหะดีษเศาะฮิหฺ มายืนยันถึงประเด็นความประเสริฐของการอ่านอัลกุรอานที่เจาะจงสูเราะฮ์ คือ

ลำดับ	ชื่อสูเราะฮ์	إسم السورة
1	อัลฟาตีหะฮ์	الفاتحة
2	อัลอันอาม	الأنعام
3	อัลบะเกาะเราะฮ์	البقرة
4	อาละอิมรอน	آل عمران
5	อันนิซาอ์	النساء
6	อัลมาอิดะฮ์	المائدة
7	อัลอะอฺรอฟ	الأعراف
8	อัตเตาบะฮ์	التوبة

(1) หะดีษหะสัน เศาะฮิหฺ (al-Mubārakfūrī, 1990 : 8/182)

(2) หะดีษฏะอียะฮ์ คือ หะดีษที่มีระดับต่ำกว่าหะดีษหะสันอันเนื่องมาจากขาดคุณลักษณะบางประการเช่น สายรายงานที่ขาดตอน รายงานขัดแย้งกับสายรายงานที่น่าเชื่อถือกว่า ผู้รายงานเป็นผู้ไม่มีคุณธรรม ความจำเสื่อม พุคเท็จ ผ่าฝืนบทบัญญัติทางศาสนา เป็นต้น นักปราชญ์บางท่านมีความเห็นว่า อนุญาตให้นำเอาหะดีษประเภทนี้มาใช้ได้ในเรื่องการตักเตือน ประกอบการเล่าเรื่อง และแนะนำเกี่ยวกับการงานที่ดี ๆ แต่ไม่อนุญาตให้เอาไปใช้ในด้านที่เกี่ยวกับคุณลักษณะของอัลลอฮ์ ﷻ และในการชี้ขาดตัดสินปัญหาในเรื่องทะเลาะและหะรอม

(3) หะดีษเมาฏูอ์ คือ หะดีษที่ถูกแอบอ้างว่า นำมาจากท่านนบี ﷺ หรือบุคคลในสมัยหลัง ๆ หะดีษประเภทนี้ไม่อนุญาตให้นำมาใช้เป็นหลักฐานและไม่อนุญาตให้นำมารายงานโดยไม่แจ้งให้ทราบว่าเป็นหะดีษเมาฏูอ์

9	อัลกะฮ์ฟ	الكهف
10	อัลยาซีน	يس
11	อัดดุคอน	الدخان
12	อัลมุลก	الملك
13	อัลซัลซะละฮ์	الزلزلة
14	อันนัศร	النصر
15	อัลกาฟิรูน	الكافرون
16	อัลอิกลาส	الإخلاص
17	อัลฟะลัก	الفلق
18	อัลนาส	الناس

นอกเหนือจากสุเราะฮ์ดังกล่าวข้างต้นไม่มีหะดีษเศาะฮิหฺมายืนยัน ส่วนความประเสริฐของสุเราะฮ์อัลฟุรกออนจะไม่ปรากฏอยู่ในจำพวกหะดีษเศาะฮิหฺ แต่จะปรากฏอยู่ในหนังสือตฟิรของชะอะละบีและวาฮิดี ในการอธิบายช่วงต้น ๆ ของสุเราะฮ์อัลฟุรกออนซึ่งจะปรากฏหะดีษเกี่ยวกับความประเสริฐของสุเราะฮ์อัลฟุรกออนพร้อมกับการกล่าวสายรายงาน แต่ในที่นี้จะขอกกล่าวเพียงแก้ตัวบทหะดีษดังนี้

((عن أبي بن كعب قال : قال رسول الله ﷺ : " مَنْ قَرَأَ سُورَةَ الْفُرْقَانِ بَعَثَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَهُوَ يُؤْمِنُ أَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَارَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يُبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ وَدَخَلَ الْجَنَّةَ بِغَيْرِ حِسَابٍ "))

ความว่า : รายงานจากท่านอับบัย เป็น กะอับ กล่าวว่่า : ท่านเราะฮ์ลุล ﷺ กล่าวว่่า : “ ผู้ใดที่อ่านสุเราะฮ์อัลฟุรกออน เขาจะถูกพินคินในวันกิยามะฮ์ ในสภาพที่เขาได้ศรัทธาว่าวันกิยามะฮ์นั้นมิจริง โดยที่ไม่มีความเคลือบแคลงใด ๆ และเชื่อว่าอัลลอฮ์ ﷻ จะคินชีพผู้ที่อยู่ในหลุมฝังศพ และเขาก็จะได้เข้าสวรรค์โดยที่ไม่มีการสอบสวนใด ๆ ทั้งสิ้น ” ⁽¹⁾

(1) หะดีษบทนี้ปรากฏในหนังสือ (Baṣa'ir Dhawī al-Tamyīz) ของ al-Fairūz Abādī หะดีษบทนี้มีสถานภาพที่อ่อนมาก ผู้วิจัยยกมาเพื่อประกอบเท่านั้นโดยไม่ได้ยกเป็นหลักฐานแต่ประการใด และผู้วิจัยเสนอแนะว่าไม่สมควรนำหะดีษบทนี้มานำเสนอต่อที่สาธารณชน

3.4 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์อัลฟุรกอนกับสุเราะฮ์ก่อนและหลังจากนั้น

3.4.1 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์อัลฟุรกอนกับสุเราะฮ์ก่อน (อันนุร)

สุเราะฮ์นี้มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาของสุเราะฮ์ที่ถูกประทานก่อนหน้าในหลายด้านด้วยกัน ดังนี้ (al-Marāghī , 1974: 6/ 145)

1. สุเราะฮ์ที่ถูกประทานก่อนหน้าอัลลอฮ์ ﷻ ได้จบลงด้วยการยืนยันว่า พระองค์เป็นผู้ครอบครองบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินอย่างมีระบบ เป็นผู้บริหารและควบคุมสิ่งเหล่านั้น ล้วนมีหิคมะฮ์(วิทย์ปัญญา)และประโยชน์ทั้งสิ้น ทั้งยังเป็นผู้สอบสวนปวงบ่าวทั้งหลายในสิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัติมา ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะดีหรือชั่วก็ตาม ส่วนสุเราะฮ์อัลฟุรกอน ได้เริ่มด้วยการแสดงให้เห็นถึงความสูงส่งของพระองค์ในชาติ คุณลักษณะและการกระทำ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อความดีงามของปวงบ่าว โดยการประทานอัลกุรอานแก่พวกเขาเพื่อเป็นทางนำและแสงสว่างอันเจิดจ้า

2. สุเราะฮ์ที่ถูกประทานก่อนหน้าอัลลอฮ์ ﷻ ได้จบลงด้วยการให้มุอ์มินยืนหยัดในหนทางของเราะฮ์สูล ﷺ และกล่าวสรรเสริญผู้ที่เจริญรอยตามเราะฮ์สูล ﷺ พร้อมกับหลีกเลี่ยงในสิ่งที่จะเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของท่านศาสดา ทั้งนี้เพราะเกรงกลัวเคราะห์กรรมและการลงโทษอันเจ็บปวดที่จะเกิดขึ้น

ส่วนสุเราะฮ์นี้ได้เริ่มต้นด้วยการกล่าวสรรเสริญท่านเราะฮ์สูล ﷺ และการประทานอัลกุรอานให้กับท่าน เพื่อชี้แนะทางพวกเขาไปสู่ทางนำที่เที่ยงตรง และได้กล่าวโทษต่อบรรดาผู้ที่ปฏิเสธความเป็นเราะฮ์สูลของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ที่พวกเขาได้กล่าวว่า แท้จริงแล้วนบีมุฮัมมัด ﷺ นั้นเป็นผู้ที่ถูกอาคม เขากินอาหารเหมือนเรากิน และออกเดินในตลาดเพื่อหาเลี้ยงชีพเหมือนพวกเรา

3. ทั้งสองสุเราะฮ์นั้นจะพรรณนาถึงลักษณะของกัอนเมฆ ขั้นตอนการเกิดฝนและการมีชีวิตของแผ่นดินที่แห้งแล้ง ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวในสุเราะฮ์ก่อนหน้านี (อันนุร) ว่า:

﴿ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُرْسِلُ سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَّامًا ... ﴾

(النور : 43)

ความว่า:“เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงให้เมฆลอยแล้วทรงทำให้มันประสานตัวกัน แล้วทรงทำให้มันรวมกันเป็นกลุ่มก้อน...”

(อัลนุร :43)

และพระองค์ยังได้กล่าวในสุเราะฮ์อัลฟุรกอนอีกว่า

﴿ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُثُورًا ... ﴾

(الفرقان : 48)

ความว่า : “ และพระองค์คือผู้ส่งลม เป็นการนำข่าวดีล่วงหน้า...”

(อัลฟุรกอน :48)

4. ทั้งสองสุเราะฮ์นั้นอัลลอฮ์ ﷻ ได้พรรณนาถึงสภาพของผลการปฏิบัติของผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาในวันกิยามะฮ์ที่พวกเขาจะไม่ได้รับผลตอบแทนใด ๆ จากอัลลอฮ์ ﷻ ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ในสุเราะฮ์อันนุรว่า

﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَلُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيَعَةٍ ... ﴾

(النور : 39)

ความว่า : “และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น การงานของพวกเขาเปรียบเสมือนภาพลวงตาในที่ราบ”

(อัลนุร :39)

และได้ตรัสไว้ในสุเราะฮ์อัลฟุรกอนอีกว่า

﴿ وَقَدْ مَنَّآ إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنَّ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَّنثُورًا ﴾

(الفرقان : 23)

ความว่า : “และเรามุ่งสู่ส่วนหนึ่งของการงานที่พวกเขาได้ปฏิบัติไปแล้วเราจะทำให้มันไร้คุณค่า กลายเป็นละอองฝุ่นปลิวว่อน”

(อัลฟุรกอน :48)

5. พระองค์ได้พรรณนาถึงวิวัฒนาการในการสร้างมนุษย์ ซึ่งในสุเราะฮ์อันนุร อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِّن مَّاءٍ ... ﴾

(النور : 45)

ความว่า : “ และอัลลอฮ์ทรงให้บังเกิดสิ่งมีชีวิตทุกชนิดจากน้ำ.... ”

(อัลนุร :45)

และได้ตรัสไว้ในสุเราะฮ์ อัลฟุรกอนอีกว่า

﴿ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا ... ﴾

(الفرقان : 54)

ความว่า : “ และพระองค์คือผู้ทรงบังเกิดมนุษย์จากน้ำ (อสุจิ) และทรง
ทำให้มีเชื้อสายและเครือญาติ...”

(อัลฟุรกอน :54)

3.4.2 ความสัมพันธ์ของสุเราะฮ์ อัลฟุรกอน กับสุเราะฮ์หลัง (อัจซุฮารอฮ์)

สุเราะฮ์ทั้งสองมีความสอดคล้องอย่างชัดเจนในส่วนที่เป็นเนื้อเรื่องการเกริ่นนำ
และการสิ้นสุดของสุเราะฮ์ ดังคำอธิบายต่อไปนี้ (al-Zuhaili ,1991 :19 / 118-119)

1. ส่วนที่เป็นเนื้อเรื่อง

ในสุเราะฮ์อัจซุฮารอฮ์ได้อธิบายสิ่งที่กล่าวโดยสังเขปที่มีอยู่ในสุเราะฮ์อัลฟุรกอน
ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวของบรรดานบีตามลำดับ เรื่องที่ได้กล่าวไว้ในสุเราะฮ์ดังกล่าวจะเริ่มต้น
ด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับนบีมูซา นี่คือ ความละเอียดอ่อนที่รวมอยู่ในสองสุเราะฮ์ข้างต้น ดังสุเราะฮ์อัล
ฟุรกอนที่บ่งบอกถึงชนชาติอีกมากมายระหว่างนั้น ดังนั้นได้ทำการอธิบายต่อในสุเราะฮ์อัจซุฮารอฮ์
เกี่ยวกับเรื่องราวของนบีมุฮัมมัด และชนชาติของนบีมุฮัมมัด

2. ส่วนที่เป็นกรการเกริ่นนำ

ทั้งสองสุเราะฮ์เริ่มต้นโดยการสรรเสริญกัมภีร์อัลกุรอานซึ่งในสุเราะฮ์อัลฟุรกอน
อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴾

(الفرقان : 1)

ความว่า : “ ความจำริญยิ่งแก่พระองค์ ผู้ทรงประทานอัลฟุรกอนแก่บ่าว
ของพระองค์ (มุฮัมมัด) เพื่อเขาจะได้เป็นผู้ตักเตือนแก่ปวงบ่าวทั้งมวล ”

(อัลฟุรกอน :1)

ส่วนในสุเราะฮ์อัจซุฮารอฮ์อัลลอฮ์ ﷻ ได้ตรัสว่า

﴿ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴾

(الشعراء : 2)

ความว่า : “ เหล่านี้คือ โองการทั้งหลายอันชัดแจ้ง ”

(อัจซุฮารอฮ์ :2)

3. ส่วนที่เป็นการสิ้นสุด

การจบลงของทั้งสองสุเราะฮ์มีความคล้ายคลึงกัน ซึ่งในสุเราะฮ์อัลฟุรกอนมีการพูดถึงบรรดาผู้โกหก หลอกหลวง ที่พยายามต่อต้านท่านเราะสูล ﷺ พร้อมทั้งคุณลักษณะของบรรดาผู้ศรัทธา ด้วยการที่พวกเขากล่าวคำว่า “سلا” แปลว่า ความสันติ แก่พวกโจรและเป็นผู้ที่เมื่อเดินผ่านเรื่องไร้สาระก็จะผ่านไปอย่างผู้มีเกียรติ

ส่วนในสุเราะฮ์อ์ซุอรอ์ก็เช่นกัน จบลงด้วยการสร้างความหวาดกลัวแก่บรรดาผู้อัชชัมมัต ไรซึ่งสัจธรรม พร้อมทั้งอัลลอฮ์ ﷻ ให้ความโปรดปรานต่อบรรดาผู้ที่ศรัทธาและปฏิบัติความดีทั้งหลาย รำลึกถึงอัลลอฮ์ ﷻ อย่างสม่ำเสมอ และกล่าวตอบโต้พวกอชชัมมัตเพื่อปกป้องความจริงหลังจากที่พวกเขาถูกข่มเหง

3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างอายะฮ์ในสุเราะฮ์อัลฟุรกอน

สุเราะฮ์นี้มีความเกี่ยวเนื่องระหว่างอายะฮ์ด้วยกันดังต่อไปนี้

อายะฮ์ที่ 4-6 : หลังจากที่ได้กล่าวถึงอัลลอฮ์ ﷻ ได้เกริ่นนำในเรื่องเตาหีดเป็นอันดับแรก และลำดับที่สองในเรื่องการปฏิเสธต่อการบูชาบรรดาเจ็ดทั้งหลาย ก็ได้กล่าวถึงเรื่องการเป็นนบีของท่านศาสดามุฮัมมัด ﷺ พร้อมทั้งการกล่าวให้ร้ายของบรรดามุชริกีนที่มีต่อกัมภีร์อัลกุรอาน และการเป็นนบีของท่านศาสดามุฮัมมัด ﷻ

อายะฮ์ที่ 7-10 : หลังจากที่ได้อธิบายถึงข้อคลุมเครือทั้งสองของบรรดามุชริกีนที่มีต่ออัลกุรอานอัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ให้ความประจักษ์แจ้งในข้อคลุมเครืออันที่สามที่มีต่อท่านนบีมุฮัมมัด ﷻ และแล้วพระองค์ก็ได้ลบล้างข้อคลุมเครือดังกล่าว พร้อมกับเปิดโปงความโง่เขลา ความจอมปลอม และความไม่บังควรที่จะทำการให้ร้ายต่อท่านนบีมุฮัมมัด ﷻ การกระทำดังกล่าวถือได้ว่าตกต่ำมาก อีกทั้งยังปราศจากหลักฐานมายืนยันซึ่งเป็นแค่คำกล่าวอ้างที่บ่งบอกถึงความกระด้าง ความดื้อรั้น และความมดเท็จของบรรดาผู้ปฏิเสธที่มีต่อสัจธรรม

อายะฮ์ที่ 11-16 : หลังจากที่ได้กล่าวมาข้างต้นถึงข้อคลุมเครือทั้งสามของบรรดามุชริกีนนั้นคือ หนึ่ง ﴿إِن هَذَا إِلَّا إِفْكٌ افْتَرْتَهُ...﴾

สอง ﴿وَقَالُوا أَأَسْطِيرًا لِّأَوْلِيَانَا...﴾

สาม ﴿مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَا كُلُّ الطَّعَامِ...﴾

แล้วได้โต้ตอบข้อคลุมเครืออันที่สามด้วยสองคำตอบ คือ

หนึ่ง ﴿أَنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ...﴾

สอง ﴿ تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ ... ﴾

หลังจากนั้นอัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ให้คำตอบที่สามอีกด้วยโดยโอองการที่ว่า : ﴿ بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ ... ﴾ ซึ่งหมายถึง ทุกคำพูดที่พวกเขากล่าวใส่ร้ายท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ก็เนื่องมาจากการปฏิเสธต่อการฟื้นคืนชีพอีกครั้งในโลกหน้า และไม่ศรัทธาต่อการตอบแทนในเรื่องของบาปบุญคุณโทษ

อายะฮ์ที่ 17-19 : หลังจากได้อธิบายถึงโทษทัณฑ์อันแสนสาหัสที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้เตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธในวันกิยามะฮ์ และได้ทำการเปรียบเทียบกับความผาสุกของชาวสวรรค์ และแล้วอัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้สะท้อนถึงส่วนหนึ่งของสภาพในวันกิยามะฮ์นั่นก็คือ อัลลอฮ์ ﷻ จะทรงรวมพวกปฏิเสธศรัทธา บรรดาเจ็ดและสิ่งที่ถูกบูชาทั้งหลายอื่นจากอัลลอฮ์ ﷻ และพวกเขาจะถูกสอบถามว่า พวกเขาทำให้บรรดาบ่าวของข้าเหล่านั้นหลงทางกระนั้นหรือ หรือว่าพวกเขาหลงทางกันเอง

อายะฮ์ที่ 20 : อายะฮ์นี้เป็นการโต้ตอบคำกล่าวอ้างของบรรดามุชริกีนจาก โอองการที่ว่า ﴿ مَا لَهُذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ ، وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ ... ﴾ ซึ่งอัลลอฮ์ ﷻ ได้ให้ความประจักษ์แจ้งว่า อิริยาบถดังกล่าวนี้เป็นเรื่องปกติที่พระองค์ได้ให้กับทุก ๆ เราะสุล นั้น ไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่ จะทำการกล่าวร้ายต่อการเป็นเราะสุลของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ

อายะฮ์ที่ 21-24 : นี่คือข้อคลุมเครืออันที่สี่ของบรรดามุชริกีนที่ปฏิเสธการเป็นนบีของท่านนบีมุฮัมมัด ﷻ และอัลกุรอาน นั้นก็คือคำกล่าวที่ว่า โฉนเล่าอัลลอฮ์ ﷻ ไม่ส่งมลาอิกะฮ์มายังพวกเรา เพื่อบอกพวกเราถึงการเป็นเราะสุลของมุฮัมมัด ﷻ ว่าเป็นจริง หรือทำไมเราไม่เห็นพระเจ้าของเรา เพื่อบอกพวกเราว่าเขานั้นเป็นเราะสุลที่ถูกประทานลงมาให้กับพวกเรา

อายะฮ์ที่ 25-29 : หลังจากที่ได้อธิบายถึงการเรียกร้องของบรรดามุชริกีนเพื่อให้ประทานมลาอิกะฮ์ลงมา อัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้กล่าวถึงความโกลาหลวุ่นวายของวันกิยามะฮ์ และการลงมาของมลาอิกะฮ์ในเวลานั้น ซึ่งในวันนั้นบรรดาพวกอธรรมจะกัดมือของเขาแสดงถึงความเจ็บปวดและผิดหวังในสิ่งที่ขาดตกบกพร่องที่เขาได้ทำไว้ในโลกดุนยา และพวกเขาจะไม่สามารถกระทำได้นอกจากเพียงความหวังที่ว่า ถ้าฉันได้ยึดแนวทางร่วมกับเราะสุลแน่นอนฉันจะไม่ร่วมอยู่ในพวกที่เชื่อฟังบรรดาชัยฏอน ฉุนและมนุษย์ หลังจากนั้นอัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้ทำการตัดสินต่อปวงบ่าว

อายะฮ์ที่ 30-34 : หลังจากที่ได้กล่าวถึงข้อโต้แย้งและข้อกล่าวอ้างที่มดเท็จตลอดจนเหตุผลความดีอันของบรรดามุชริกีน ดังเช่นการร้องขอให้ประทานมลาอิกะฮ์ลงมา ให้มองเห็นอัลลอฮ์ และการปฏิเสธอัลกุรอานพร้อมทั้งได้ให้คุณลักษณะอัลกุรอานว่าเป็นนิยายของประชาชนชาติสมัยก่อน ๆ ด้วยเหตุนี้อัลลอฮ์ ﷻ ได้ชี้แจงถึงความอัศจรรย์อันอัศจรรย์ของท่านนบีมุฮัมมัด ﷻ พร้อมกับร้องเรียนต่ออัลลอฮ์ ﷻ ถึงการกระทำของพวกเขาที่ได้ทอดทิ้งอัลกุรอาน

อายะฮ์ที่ 35-40 : หลังจากที่ได้อ่านถึงข้อคลุมเครือต่าง ๆ ของบรรดามุฮรีกินในเรื่องอัลกุรอาน การเป็นนบีของท่านศาสดามุฮัมมัด ﷺ และการฟื้นคืนชีพ อัลลอฮ์ ﷻ ก็ได้กล่าวถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของนบีบางท่านพอสังเขป และได้กล่าวถึงประชาชาติที่ปฏิเสธการศรัทธาต่อบรรดانبีเหล่านั้น ตลอดจนการลงโทษและความหายนะที่ประสบกับชนเหล่านั้นเนื่องจากการดื้อรั้น และการปฏิเสธไม่ยอมศรัทธาต่อบรรดาเราะสูตของอัลลอฮ์ ﷻ ซึ่งในที่นี้มีเรื่องราวพอสรุปดังนี้ 1. เรื่องราวของนบีมูซาและฮารูน 2. เรื่องราวของนบีนูหฺ 3. เรื่องราวของพวกอ้าด ษะมูด และชาวอรร็ือส 4. เรื่องราวของพวกนบีลูฏ

3.6 หลักการใช้ภาษาในสุเราะฮ์อัลฟุรกอน

ภาษาของคัมภีร์อัลกุรอานนั้นเป็นภาษาที่ปลูกเร้าความรู้สึกของจิตใจ ภาษาที่อัลกุรอานใช้นั้นสั้นแต่มีความหมายที่ชัดเจน การนำคำที่ง่าย ๆ แต่งดงามมาใช้สื่อความ ลีลาที่เร้าเร้า และแทงทะลุเข้าสู่จิตใจของมนุษย์ เป็นรูปแบบพิเศษในการใช้ภาษา การเริ่มต้นการลงท้าย การวางตำแหน่งของคำเป็นรูปแบบที่งดงามไว้ที่ดี ถ้อยคำในอัลกุรอานจะปราศจากข้อบกพร่องและความผิดพลาดแต่ประการใด ไม่ว่าจะมองในแง่คำพูด ความหมาย วรรณกรรมหรือเนื้อหาสาระทางวิชาการ และสำนวนโวหาร ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนดังตัวอย่างบางส่วนที่มีอยู่ในสุเราะฮ์อัลฟุรกอนต่อไปนี้

1. อายะฮ์ที่ 3 คำตรัสที่ว่า :

﴿... وَلَا يَمْلِكُونَ لَأَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا

نُشُورًا﴾

ความว่า : “...และพวกเขาไม่มีอำนาจให้โทษและให้คุณแก่ตัวเองได้และพวกเขาไม่มีอำนาจควบคุมความตายและความเป็นและการฟื้นคืนชีพ”

ในอายะฮ์นี้ มีการใช้สำนวนโวหารที่เรียกกันภาษาอาหรับว่า ฏีบาก(الطباق) คือ การรวมกันระหว่างสิ่งหนึ่งกับสิ่งที่ตรงกันข้ามในประโยคเดียวกัน (‘Ali al – Jarim , Mustafa Amin , n.d.:281) ซึ่งในที่นี้คำ “ฏีบาก” มีขึ้นระหว่าง “ضرا” กับ “نفعاً” และ “موتاً” กับ “حياة”

2. อายะฮ์ที่ 7 คำตรัสที่ว่า :

﴿وَقَالُوا مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ...﴾

ความว่า : “และพวกเขาเขากล่าวว่า อะไรกันกับร่อซูลคนนี้! เขากินอาหารและเดินในตลาด...”

ในคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า “يَأْكُلُ الطَّعَامَ” เป็นสำนวนอ้อมค้อม(الكناية)ที่บ่งบอกถึงการรับประทานอาหาร เนื่องจากสิ่งเหล่านั้นเป็นผลพวงจากการรับประทานอาหาร และคำตรัสที่ว่า “يَمْسَى فِي الْأَسْوَاقِ” เป็นสำนวนการอ้อมค้อมที่บ่งบอกถึงการแสวงหาปัจจัยเลี้ยงชีพ

3. อายะฮ์ที่ 19 คำตรัสที่ว่า :

﴿ ... وَمَنْ يَظْلِمِ مِّنْكُمْ نَذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴾

ความว่า : “...และผู้ที่ใดในหมู่พวกเจ้ากระทำผิดเราจะให้เขาลิ้มรสการลงโทษอันมหันต์”

อายะฮ์ข้างต้น ถือได้ว่าเป็นสำนวนการให้ความสนใจที่ชัดเจนและมีวาทีศิลป์ (أسلوب الإلتفات البليغ) กล่าวคือ หลังจากที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้กล่าวถึงจุดยืนของบรรดามุชริกพระองค์ก็ได้เตือนแก่บรรดาผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ให้ห่างไกลจากการทำชิริก ถ้าไม่เช่นนั้นพวกเขาจะได้อลิ้มรสการลงโทษอันมหันต์ ดังเช่นบรรดามุชริก

4. อายะฮ์ที่ 23 คำตรัสที่ว่า :

﴿ وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَّنْثُورًا ﴾

ความว่า : “และเรามุ่งสู่ส่วนหนึ่งของการงานที่พวกเขาได้ปฏิบัติไปแล้ว เราจะทำให้มันไร้คุณค่า กลายเป็นละอองฝุ่นปลิวว่อน”

คำตรัสดังกล่าวถือว่าเป็นสำนวนการยืมใช้เชิงเปรียบเทียบ(الاستعارة التمثيلية) ซึ่งได้เปรียบเทียบสภาพของผู้ปฏิเสธศรัทธา และการทำงานของพวกเขาที่ได้ปฏิบัติมา เสมือนกับสภาพของกลุ่มชนที่ได้เชื่อฟังผู้มีอำนาจของพวกเขาและพร้อมที่จะต่อต้าน ดังนั้นผู้ที่มีอำนาจดังกล่าวก็ได้ส่งกองทัพเพื่อที่จะทำลายล้างพวกเขาให้สิ้นซาก โดยที่ไม่ทิ้งร่องรอยให้รุ่นหลังได้เห็นเลย และคำที่ยืมใช้ในที่นี้ก็คือ คำกริยา “ قدم ” ซึ่งให้ความหมายว่า มุ่งสู่ ตรงกับคำภาษาอาหรับที่เป็นคำกริยา “ قصد ” และ “ عمد ” และการมุ่งไปสู่ที่หมายนั้น ทางภาษาเรียกว่า “ قدم ” เพราะถือได้ว่าเป็นการเริ่มต้นที่จะนำไปสู่เป้าหมาย และอายะฮ์นี้ยังครอบคลุมถึงสำนวนเชิงอุปมาอุปมัยที่ว่า การงานที่ไม่ได้ถูกตอบรับเสมือนละอองฝุ่นที่ปลิวว่อน

5. อายะฮ์ที่ 24 คำตรัสที่ว่า :

﴿ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴾

ความว่า : “ชาวสวนสวรรค์ในวันนั้นจะอยู่ในที่พำนักอันดี และที่
พักผ่อนอันสบายยิ่ง”

จากคำตรัสดังกล่าว ถือว่าเป็นสำนวนการยืม(إلاستعارة) ในคำตรัส ที่ว่า “وأحسن
مقيلاً” ซึ่งรากศัพท์เดิมของคำว่า “مقيلاً” คือ สถานที่พักผ่อน ซึ่งหมายถึงการนอนในช่วงเที่ยง และ
ถูกนำมาใช้กับสถานที่รื่นเริงกับบรรดาภรรยา เนื่องจากทั้งสองมีส่วนคล้ายคลึงกันที่ว่าเป็นสถานที่
เฉพาะ และเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งเรียกว่า อัลอิสติรอหะฮฺ

6. อายะฮฺที่ 27 คำตรัสที่ว่า :

﴿ وَيَوْمَ يَعْضُ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَلَيْتَنِي أَخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلاً ﴾

ความว่า : “และวันที่ผู้อธรรมจะกัดมือของเขาแล้วจะกล่าวว่า โอ้ ! ถ้า
ฉันได้ยึดแนวทางร่วมกับร่อซูลก็จะเป็นการดี”

ในคำตรัสที่ว่า “ويوم يعض الظالم على يديه” ถือว่าเป็นสำนวนอ้อมค้อม เพราะว่
การกัดมือและนิ้วมือ แสดงให้เห็นถึงอาการ โกรธและเสียใจ

8. อายะฮฺที่ 43 คำตรัสที่ว่า :

﴿ أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴾

ความว่า : “เจ้าไม่เห็นดอกหรือ ผู้ที่ยึดเอาอารมณ์ต่ำของเขาเป็นพระ
เจ้าของเขา แล้วเจ้าจะเป็นผู้คุ้มครองเขากระนั้นหรือ?”

จากอายะฮฺข้างต้น ถือได้ว่าเป็นการใช้สำนวนการกล่าวก่อน(التقديم) ซึ่งคำว่า
“اتخذ” เป็นคำกริยาที่ต้องการสองกรรม(มีฟอูล) กรรมแรกคือ “هواه” กรรมที่สองคือ “إلهه” และกรรม
ที่สองถูกนำมากล่าวก่อนกรรมแรกเพื่อที่จะให้ความสำคัญกับสิ่งนั้น ในด้านการทำให้เกิดความ
ประหลาดใจ สงสัย ไม่ใช่เป็นการเน้นถึงอิลาฮฺว่าคู่ควรแก่การเทิดทูน

9. อายะฮฺที่ 44 คำตรัสที่ว่า :

﴿ ...إِنَّ هُمْ إِلَّا كَالْآلِئَاتِ نَعِيمٍ ط بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلاً ﴾

ความว่า : “...พวกเขามีโชอื่นใดดอก นอกจากเป็นเช่นปลูศัตว์ ยิ่งไป
กว่านั้น พวกเขายังจะหลงทางเสียอีก”

จากคำตรัสดังกล่าว ถือว่าเป็นสำนวนเปรียบเทียบ(التشبيه) คือ การกล่าวสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเป็นตัวอย่างเพื่อให้ตรงกับความหมายที่ต้องการ ถึงแม้ว่าคำและความหมายของคำที่ยกมานั้นไม่ใช่เป็นสิ่งที่พึงประสงค์ก็ตาม ดังนั้นจากตัวอย่างข้างต้นเหมือนกับว่าต้องการย้ำว่าพวกเขาที่ติดอยู่ในความลุ่มหลงประหนึ่งปศุสัตว์ ไซ้แต่เท่านั้นพวกเขาเป็นผู้หลงผิดยิ่งกว่า เพราะเหล่าปศุสัตว์นั้นจะแยกแยะระหว่างผู้ให้เลี้ยงดูอย่างดีกับผู้ที่ละเลย สำหรับพวกที่ยึดเอาอารมณ์ใฝ่ต่ำมาเป็นพระเจ้ายิ่งเขลาไปกว่าสภาพของเหล่าปศุสัตว์

10. อายะฮ์ที่ 45 คำตรัสที่ว่า :

﴿ أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴾

ความว่า : “เจ้ามิได้พิจารณาถึง (อาณาเขตแห่ง) พระเจ้าของเจ้าดอกหรือ ว่า พระองค์ทรงแผ่เงาออกอย่างไร และหากพระองค์ทรงประสงค์แน่นอนพระองค์จะทรงทำให้มันหยุดนิ่ง แล้วเราได้ทำให้ดวงอาทิตย์เป็นสัญญาณหนึ่งในการนี้”

ถ้อยคำในซูเราะฮ์อัลฟุรค่อนที่ว่า “ أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ ” ความว่า : เจ้ามิได้พิจารณาถึงอาณาเขตแห่งพระเจ้าของเจ้าดอกหรือ ? ถ้อยคำในแนวนี้อัลกุรอานนำมากล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งเป็นสำนวนที่แสดงถึงการใช้สติปัญญามาเป็นแนวทางในการศึกษาพิจารณาถึงธรรมชาติและสรรพสิ่งต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นเตือนให้มนุษย์ไตร่ตรองถึงสิ่งเหล่านั้น และนำมนุษย์ไปสู่การรำลึกในอำนาจของอัลลอฮ์ ﷻ พร้อมทั้งจะขอมสยบและเกรงกลัวพระองค์อย่างสิ้นเชิง

11. อายะฮ์ที่ 47 คำตรัสที่ว่า :

﴿ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴾

ความว่า : “และพระองค์คือผู้ทรงทำให้กลางคืนเป็นอาภรณ์สำหรับพวกเจ้าและการนอนเป็นการพักผ่อนและทำให้กลางวันเป็นการเคลื่อนไหว”

จากอายะฮ์ข้างต้น ถือได้ว่าเป็นสำนวนอุปมาอุปมัย (التشبيه) ซึ่งอัลลอฮ์ ﷻ เปรียบเทียบกลางคืนเสมือนอาภรณ์ที่ปกปิด การหลับนอนและตื่นขึ้น เปรียบเสมือนการตายและการมีชีวิต

12. อายะฮ์ที่ 49 คำตรัสที่ว่า :

﴿ لِنُخَبِّئَ بِهِ بَلَدَةً مِّيتًا وَنُنْفِئَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَمًا وَأُنَاسِي كَثِيرًا ﴾

ความว่า : “ เพื่อเราจะให้มีชีวิตด้วยมัน (น้ำ) แก่แผ่นดินที่แห้งแล้ง และเราจะให้สิ่งที่เราสร้างมันขึ้นมา เช่น ปศุสัตว์และมนุษย์มากมายคัมมัน ”

จากอายะฮ์ข้างต้น ถือได้ว่าเป็นสำนวนการกล่าวโดยใช้ประโยคก่อนและหลัง (التقديم والتأخير) ซึ่งได้กล่าวถึงการให้แผ่นดินที่แห้งแล้ง ไม่มีพืชพรรณธัญญาหารและปศุสัตว์มีชีวิตชีวาขึ้นด้วยน้ำ ก่อนที่จะกล่าวถึงการให้น้ำดื่มแก่มนุษย์ ก็เพราะว่าความเป็นอยู่ของมนุษย์ขึ้นอยู่กับความอุดมสมบูรณ์ของพื้นดินและเหล่าปศุสัตว์ ดังนั้นได้เกริ่นนำในสิ่งที่เป็นสาเหตุของการอยู่รอดของมนุษย์เป็นอันดับแรกและเมื่อพวกเขาสามารถรักษาไว้ซึ่งความอุดมสมบูรณ์ พวกเขาจะไม่ขาดแคลน

13.อายะฮ์ที่ 62 คำตรัสที่ว่า :

﴿ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِّمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴾

ความว่า : “ และพระองค์คือ ผู้ทรงบันดาลให้มีกลางคืนและกลางวัน หมุนเวียนแทนที่กัน สำหรับผู้ที่ปรารถนาจะใคร่ครวญหรือปรารถนาจะขอบคุณ ”

อายะฮ์ข้างต้นได้เพินโวหารอีกทั้งสาธยายถึงกฎต่าง ๆ ของธรรมชาติและจักรวาล ซึ่งเป็นความมหัศจรรย์ในการสร้างของอัลลอฮ์ ﷻ โดยใช้ถ้อยคำด้วยภาษาอาหรับว่า “ خلفة ” หมายถึง “ แทนที่กัน ” ซึ่งคำอธิบายก็คือ ทั้งสอง (กลางคืนและกลางวัน) มันปฏิบัติหน้าที่ในจักรวาลพร้อม ๆ กัน ดังปรากฏของซีกหนึ่งของโลกอยู่ในช่วงเวลากลางคืน แต่ซีกหนึ่งของโลกอยู่ในช่วงกลางวัน ที่สำคัญกลางคืนก็จะไม่ล้ำหน้ากลางวัน

14.อายะฮ์ที่ 73 คำตรัสที่ว่า :

﴿ وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخْرُؤْا عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا ﴾

ความว่า : “ และบรรดาผู้ที่เมื่อถูกกล่าวเตือนให้รำลึกถึงโองการทั้งหลาย

ของพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจะไม่ผินหลังให้เป็นสภาพเช่นคนหูหนวกตาบอด ”

อายะฮ์ข้างต้นได้ใช้สำนวนปฏิเสธและยืนยันกล่าวคือ คำตรัสที่ว่า “ لم يَخْرُؤْا عَلَيْهَا ” ไม่ใช่เป็นการปฏิเสธคำว่า “ الخرور ” แปลว่า การผินหลัง แต่แท้จริงเป็นการยืนยันที่ให้ความหมายว่า

การหันหน้า และเป็นการปฏิเสธการหุหนวกไม่รับฟัง และตาบอดมองไม่เห็น ดังนั้น ความหมายของอายะฮ์นี้คือ เมื่อพวกเขาถูกกล่าวเตือนให้รำลึกถึงอายะฮ์ทั้งหลายของอัลลอฮ์ ﷻ พวกเขาจะหันหน้าเข้ารับฟังด้วยความตั้งใจ และตั้งเกดพิจารณาอย่างลึกซึ้ง(Mahmūd Safī,1991:10/ 8-47)

ประการสุดท้ายในสุเราะฮ์อัลฟุรกอน อัลลอฮ์ ﷻ ได้ใช้คำลงท้ายของทุก ๆ อายะฮ์ ด้วยการอ่านสระอา ที่สอดคล้องกันอย่างเป็นท่วงทำนองที่มีความไพเราะเพราะพริ้งน่าฟัง ถูกแบ่งออกเป็นวรรคตอนที่เหมือนกับสัจญ์ (سج) หมายถึง การสอดคล้องหรือสัมผัสกันในคำลงท้ายของแต่ละประโยคแต่ที่พิเศษที่สุดของสัจญ์ คือ ประโยคที่มีวลีทุกคำสัมผัสกัน ('Alī and Mustafā, n.d.: 273)

3.7 เนื้อหาโดยรวมของสุเราะฮ์อัลฟุรกอน

สุเราะฮ์อัลฟุรกอนเป็นสุเราะฮ์มุกกียะฮ์ลำดับที่ 25 มีทั้งหมด 77 อายะฮ์ ซึ่งมีเนื้อหาหลักเกี่ยวกับหลักการเชื่อมั่นในอิสลาม (อะกีดะฮ์อิสลาม) ส่วนรายละเอียดพอจะสรุปได้ดังนี้

1. ตอนต้นของสุเราะฮ์เริ่มด้วยการกล่าวคำสรรเสริญแด่อัลลอฮ์ ﷻ นั้นเป็นผู้ทรงประทานคัมภีร์อัลกุรอานแก่ท่านสุดท้าย
2. การปฏิเสธความเชื่อที่ว่า อัลลอฮ์ ﷻ นั้นมีพระบุตรและมีส่วนร่วมกับผู้อื่นในการครองอำนาจ
3. การปฏิเสธคำกล่าวอ้างที่มดเท็จของพวกมุชริกีนที่มีต่ออัลกุรอาน
4. การปฏิเสธข้อสงสัยและคำเสนอแนะของพวกมุชริกีนต่อการเป็นเราะฮ์สุลของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ
5. การปฏิเสธวันฟื้นคืนชีพของบรรดามุชริกีน และสภาพของพวกเขาในวันนั้น พร้อมทั้งมีการเปรียบเทียบระหว่างพวกเขากับชาวสวรรค์
6. สภาพการณ์ของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในวันกิยามะฮ์
7. อธิบายถึงสาเหตุที่อัลกุรอานได้ถูกประทานลงมาเป็นตอน ๆ
8. เชิญชวนมนุษย์ไปสู่การไตร่ตรองในเรื่องบางเรื่องของประเทศชาติสมัยก่อน เพื่อเป็นข้อตักเตือน เช่น เรื่องราวของนบีมูซา หมู่ชนของนูหฺ ชนชาติของอ้าด ษะมูด ชาวฮัรริอัส และชนชาติของนบีลูฏ
9. ชี้แจงหลักฐานและข้อพิสูจน์ต่าง ๆ ที่บ่งบอกถึงเดชานุภาพแห่งอัลลอฮ์ ﷻ ด้วยปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้
10. สุเราะฮ์นี้จบลงด้วยคุณลักษณะ 9 ประการ ของผู้ที่เป็นอับดุลเราะฮ์มาน ซึ่งเป็นปวงบ่าวของอัลลอฮ์ ﷻ ที่มีอะกีดะฮ์อิमानศรัทธามั่นในพระองค์ดังนี้

- 10.1 บรรดาผู้ที่เดินบนแผ่นดินด้วยความสงบเสงี่ยม
- 10.2 บรรดาผู้ที่เมื่อพวกเขาโค้งเวลาทักทายหรือปฏิบัติต่อเขาอย่างหยาบคาย พวกเขาจะกล่าวว่า “สลาม” ขอความสันติจึงมีแต่ท่าน
- 10.3 บรรดาผู้ที่ใช้เวลากลางคืนทำการละหมาดเพื่อพระผู้อภิบาลของพวกเขา
- 10.4 บรรดาผู้ที่เกรงกลัวต่อโทษทัณฑ์ของอัลลอฮ์ ﷻ โดยการวิงวอนขอต่อพระองค์ให้พวกเขารอดพ้นจากการลงโทษของไฟนรก
- 10.5 บรรดาผู้ที่เมื่อพวกเขาใช้ง่าย พวกเขาจะไม่สุรุษสุร่ายคือ ไม่ใช้ง่ายอย่างฟุ่มเฟือย และจะไม่เป็นคนตระหนี่
- 10.6 บรรดาผู้ที่หลีกเลี่ยงจากการกระทำความบาปใหญ่ที่เป็นการตั้งภาคีกับอัลลอฮ์ ﷻ การฆ่าชีวิตที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงห้าม และการผิดประเวณี
- 10.7 บรรดาผู้ที่หลีกเลี่ยงจากเรื่องไร้สาระ
- 10.8 บรรดาผู้ที่เมื่อถูกกล่าวเตือนให้รำลึกถึงโองการของอัลลอฮ์ ﷻ พวกเขาจะรับฟังด้วยความตั้งใจและมีจิตใจที่ย้ำเกรง
- 10.9 บรรดาผู้ที่มีความเป็นห่วงในเรื่องความรอดพ้นของคนที่เขารักในโลกหน้ายิ่งกว่าความสุขแห่งโลกนี้ ด้วยการวิงวอนต่ออัลลอฮ์ ﷻ

3.8 การกล่าวถึงอะกีดะฮ์ในสุเราะฮ์อัลฟุรกอน

3.8.1. อีमानต่อการมีอยู่ของอัลลอฮ์ ﷻ

มีชาวอาหรับชนบทคนหนึ่ง ได้ถูกถามถึงสิ่งที่เป็นหลักฐานในการมีอยู่ของอัลลอฮ์ ﷻ เขาตอบว่า “มุลฮูซุบ์บองบอว่ามีอูฐ รอยทางเท้าข้อมส่อถึงว่ามีผู้เดิน แล้วท้องฟ้าที่มีจักราศรี แผ่นดินที่มีทางอันกว้างใหญ่ สิ่งเหล่านี้มิได้บ่งบอกถึงผู้ที่ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วนกระนั้นหรือ ?” (al-Ashqar, 1984:68 ; al-Midāni, 1992 :125)

ด้วยธรรมชาติที่บริสุทธิ์ทำให้ชาวอาหรับท่านนี้สามารถนำปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบนโลกนี้มาเป็นหลักฐานที่บ่งถึงการมีอยู่ของอัลลอฮ์ ﷻ ซึ่งพระองค์ทรงกระดุนและเชิญชวนไว้ในอัลกุรอานหลายที่ด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสุเราะฮ์อัลฟุรกอนซึ่งได้มีการกล่าวถึงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ดังนี้

1. ปรากฏการณ์ของเงาที่ทอดตัวยาวออกไปในเวลากลางวัน อันเนื่องมาจากแสงของดวงอาทิตย์ ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسُ

عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾

(الفرقان : 45-46)

ความว่า : “เจ้ามิได้พิจารณาถึง (อนุภาพแห่ง) พระเจ้าของเจ้าดอกหรือ ว่า พระองค์ทรงแผ่เงาออกอย่างไร และหากพระองค์ทรงประสงค์ แน่นนอนพระองค์จะทรงทำให้มันหยุดนิ่ง แล้วเราได้ทำให้ดวงอาทิตย์ เป็นสัญญาณหนึ่งในการนี้ แล้วเราได้ให้เงาสูดสูญไปยังเราที่ละน้อยๆ”

(อัลฟุรกอน : 45-46)

2. ปรากฏการณ์ของเวลาที่ได้แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ กลางวันและกลางคืน ดังคำตรัส ของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ ذُنُورًا ﴾

(الفرقان : 47)

ความว่า : “และพระองค์คือผู้ทรงทำให้กลางคืนเป็นอาภรณ์สำหรับพวก เจ้าและการนอนเป็นการพักผ่อนและทำให้กลางวันเป็นการเคลื่อนไหว”

(อัลฟุรกอน : 47)

3. ปรากฏการณ์ของลมในการแจ้งข่าวดีว่าฝนจะตก ดังคำตรัสอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُشْرًا يَبْرِتْ بِيَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴾

(الفرقان : 48)

ความว่า : “และพระองค์คือผู้ส่งลม เป็นการนำข่าวดีล่วงหน้า ท่ามกลาง ความเมตตาของพระองค์และเราได้ประทานน้ำลงมาจากฟากฟ้า”

(อัลฟุรกอน : 48)

4. ปรากฏการณ์ของฝนที่ทำให้เกิดน้ำอันบริสุทธิ์ สามารถที่จะชำระสิ่งต่าง ๆ ให้ สะอาดและเป็นแหล่งปัจจัยของชีวิตสำหรับมนุษย์ สัตว์และพืชทุกชนิด ดังคำตรัสอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿...وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾ لِنُحْيِيَ بِهِ بَلَدَةً مَيِّتًا وَنُنْفِئَهُ مِمَّا

﴿ خَلَقْنَا أَنْعَمًا وَنَأْسِيًّا كَثِيرًا ﴾

(الفرقان : 48-49)

ความว่า : “...และเราได้ประทานน้ำบริสุทธิ์ลงมาจากฟากฟ้า เพื่อเราจะให้มีชีวิตด้วยกัน (น้ำ) แก่แผ่นดินที่แห้งแล้ง และเราจะให้สิ่งที่เราสร้างมันขึ้นมา เช่น ปศุสัตว์และมนุษย์มากมาย คิมมัน”

(อัลฟุรกอน : 48-49)

5. ปราบกฎการณ์ของทะเลที่ไม่ล้ำเขตกัน ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا

بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَّحْجُورًا ﴾

(الفرقان : 53)

ความว่า : “ และพระองค์คือผู้ทรงทำให้ทะเลทั้งสองบรรจบติดกัน อันนี้จืดสนิทและอันนี้เค็มจัด และทรงทำที่คั่นระหว่างมันทั้งสอง และที่กั้นขวางอันแน่นหนา”

(อัลฟุรกอน : 53)

6. ปราบกฎการณ์การสร้างมนุษย์ที่มาจากน้ำ ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا ۗ وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴾

(الفرقان : 54)

ความว่า : “และพระองค์คือผู้ทรงบังเกิดมนุษย์จากน้ำ (อสุจิ) และทรงทำให้มีเชื้อสายและเครือญาติ และพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงอำนาจ”

(อัลฟุรกอน : 54)

7. ปราบกฎการณ์ดวงดาวที่กระจัดกระจายอยู่ในชั้นฟ้า ดังคำตรัสอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴾

(الفرقان : 61)

ความว่า : “ความจำริญยิ่งแก่พระเจ้าผู้ทรงทำให้ชั้นฟ้ามีหมู่ดวงดาว และได้ทรงทำให้มีตะเกียงในนั้นและดวงจันทร์มีแสงนวล”

(อัลฟุรกอน : 61)

8. ปราบฏกการณัของกลางคืนและกลางวันที่หมุนเวียนแทนที่กัน ดังคำตรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า :

﴿ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خَلْفَةً لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴾

(الفرقان: 62)

ความว่า : “และพระองค์คือผู้ทรงบันดาลให้มีกลางคืนและกลางวัน หมุนเวียนแทนที่กัน สำหรับผู้ที่ปรารถนาจะใคร่ครวญ หรือจะขอบคุณ ”

(อัลฟุรกอน : 62)

3.8.2. อีมานต่อวันอาคีเราะฮฺ

ในสุเราะฮฺอัลฟุรกอน ได้กล่าวถึงเรื่องการฟื้นชีพวันอาคีเราะฮฺหลายที่ด้วยกันตามเนื้อความการนำเสนอของอายะฮฺที่ได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

1. ในการนำเสนอเรื่องการตั้งภาคี โดยที่บรรดามุชริกินได้นำเอาสิ่งที่ไม่สมควรแก่การสักการะมาเป็นพระเจ้า ดังคำตรัสของอัลลอฮฺ ﷻ ที่ว่า :

﴿ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ

لأنفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا ﴾

(الفرقان: 3)

ความว่า : “ และพวกเขาได้เคารพบูชาอื่น ๆ จากพระองค์ โดยที่พระเจ้าเหล่านั้นมิได้สร้างสิ่งใดทั้ง ๆ ที่พวกเขาถูกสร้างขึ้นมา และพวกเขาไม่มีอำนาจที่จะให้โทษและให้คุณแก่ตัวเองได้ และพวกเขาไม่มีอำนาจควบคุมความตายและความเป็นและการฟื้นคืนชีพ ”

(อัลฟุรกอน : 3)

2. ในการสาธยายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจุดยืนของมุชริกินต่อความเป็นเอกะของอัลลอฮฺ ﷻ และศาสน์ของนบีมุฮัมมัด ﷺ ซึ่งอัลลอฮฺ ﷻ ได้ชี้แจงถึงสาเหตุการตั้งภาคีและการปฏิเสธของพวกเขาที่มีต่อการเป็นศาสนทูตของนบีมุฮัมมัด ﷺ เพราะพวกเขาไม่เชื่อมั่นต่อวันฟื้นชีพและไม่ศรัทธามั่นในเรื่องผลบุญและการลงโทษ ดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า :

﴿ بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴾

(الفرقان: 11)

ความว่า : “ แต่ว่าพวกเขาปฏิเสธวันอวสาน และเราได้เตรียมไฟอัน ร้อนแรงไว้สำหรับผู้ปฏิเสธวันอวสาน ”

(อัลฟุรกอน :11)

3. ในการอธิบายถึงการชุมนุมของมุขริกินพร้อมกับสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชา นอกเหนือจากอัลลอฮ์ ﷻ และจุดจบของพวกเขา คือ ความhayนะ ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ أَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ عِبَادِي هَؤُلَاءِ ۖ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ﴾

(الفرقان :17)

ความว่า : “ และวันที่พระองค์รวบรวมพวกเขาและบรรดาผู้ที่พวกเขา เคารพสักคืออื่นจากอัลลอฮ์ แล้วพระองค์ตรัสขึ้นว่า พวกเจ้าทำให้ปวง บ่าวของข้าเหล่านั้นหลงทางกระนั้นหรือ หรือว่าพวกเขาหลงทากันเอง ”

(อัลฟุรกอน :17)

4. ในการนำเสนอการปฏิเสธของมุขริกินต่อวันอาคีเราะฮ์และไม่คาดหวังที่จะพบ อัลลอฮ์ ﷻ ซึ่งพระองค์ได้ยืนยันว่า สาเหตุของการปฏิเสธนั้นก็คือ ความเย่อหยิ่ง โสโอหังที่มีต่อ อัลลอฮ์ ﷻ ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْنَا الْمَلِكَةُ أَوْ نَرَى رَبَّنَا لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْا عُتُوًا كَبِيرًا ﴾

(الفرقان : 21)

ความว่า : “ และบรรดาผู้ที่ไม่หวังจะพบเรากล่าวว่า ไฉนเล่ามลาอิกะฮ์จึง ไม่ถูกส่งลงมายังพวกเราหรือเราไม่เห็นพระเจ้าของเรา แน่นอน พวกเขา หยิ่งยโสในตัวของพวกเขามาก และพวกได้ละเมิดขอบเขตอย่างมาก ”

(อัลฟุรกอน :21)

5. ในการนำเสนอสภาพของวันอาคีเราะฮ์และปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น โดย ที่ท้องฟ้าจะแตกกระจายและเกิดความไม่สมดุลของระบบจักรวาล ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ وَيَوْمَ تَشَقُّقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَمِ وَأُنزِلَ الْمَلَكَةُ تَنْزِيلًا ۖ الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ﴾

لِلرَّحْمَنِ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ عَسِيرًا ﴿

(الفرقان: 25-26)

ความว่า : “ และวันที่ท้องฟ้าจะแตกออกจากรากอันเมฆและมลาอิกะฮ์จะถูกส่งทยอยลงมา ในวันนั้น อำนาจอันแท้จริงเป็นสิทธิ์ของพระผู้ทรงกรุณาปรานี และมันเป็นวันที่ลำบากแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธา ”

(อัลฟุรกอน : 25-26)

6. ในการอธิบายสภาพของบรรดามุชริกีนที่มาชุมนุมกันและสถานที่ที่เลวร้ายในนรกยะฮันนัม ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿الَّذِينَ تَحْتَسِرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا﴾

(الفرقان : 34)

ความว่า : “บรรดาผู้ที่ถูกลากให้มาชุมนุมกัน จะใช้ใบหน้าของพวกเขาเดินไปยังนรก คนเหล่านั้นจะอยู่ในสถานที่ที่เลว และหลงทางยิ่ง ”

(อัลฟุรกอน : 34)

7. ในการอธิบายว่าบรรดามุชริกีนนั้นไม่ได้นำเอาเหตุการณ์ของชนรุ่นก่อนและสิ่ง ที่พวกเขาได้ประสบมาเป็นบทเรียนและข้อคิด ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿وَلَقَدْ آتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي أَمْطَرْنَا مَطَرًا سَوِيًّا ۖ أَفَلَمْ يَكُونُوا يَرَوْنَهَا بَلًا

كَانُوا لَا يَرْجُونَ نُشُورًا﴾

(الفرقان : 40)

ความว่า : “ และแน่นอน พวกเขาได้ผ่านมายังหมู่บ้าน ซึ่งถูกทำลายโดยก้อนหินจากฟากฟ้า และพวกเขาไม่เห็นมันดอกหรือ เปล่าหรือ พวกเขาไม่หวังที่จะกลับคืนชีพอีกต่างหาก ”

(อัลฟุรกอน : 40)

8. ในการนำเสนอการตั้งภาคีพร้อมกับผู้ที่ทำให้กระทำการสิ่งต้องห้ามต่าง ๆ ในช่วงที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ซึ่งอัลลอฮ์ ﷻ ได้ชี้แจงว่าพวกเขาไม่ใช่แค่จะได้รับโทษทัณฑ์ที่ทวีคูณเท่านั้น แต่พวกเขาจะต้องพำนักอยู่ในนรกตลอดกาล ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ يُضَعَفُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيُخَادُّ فِيهِ مُهَانًا ﴾

(الفرقان : 69)

ความว่า : “ การลงโทษในวันกิยามะฮ์จะถูกเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าสำหรับ
เขา และเขาจะอยู่ในนั้นอย่างอับยศ ”

(อัลฟุรกอน : 69)

9. ในการสาธยายถึงความโปรดปรานที่นบีรันดที่อัลลอฮ์ ﷺ ได้เตรียมไว้สำหรับบ่าว
ที่ยำเกรง ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ว่า :

﴿ أُولَئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴾

(الفرقان : 75)

ความว่า : “ เขาเหล่านั้นจะได้รับการตอบแทน ในการที่พวกเขาอดทน
และพวกเขาจะได้พบการกล่าวคำต้อนรับและ سلام ”

(อัลฟุรกอน : 75)

3.9 การเริ่มต้นและการจบของสุเราะฮ์อัลฟุรกอน

ตอนต้นของสุเราะฮ์นี้ เริ่มด้วยการกล่าวคำสรรเสริญแด่อัลลอฮ์ ﷻ ด้วยการเน้นว่า
พระองค์นั้นเป็นผู้ทรงประทานคัมภีร์อัลกุรอานแก่คนสุดท้าย ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่แยกแยะให้เห็น
อย่างชัดเจนระหว่างความจริงกับความเท็จ ความถูกต้องและความผิด ความดีและความชั่ว และ
ความสว่างกับความมืด เพื่อจะได้เป็นผู้ตักเตือนแก่มนุษยชาติทั้งมวล ไม่ว่าจะอยู่ในเวลาหรือ
สถานที่ใดก็ตามพร้อมทั้งในตอนต้นของสุเราะฮ์นี้ ยังได้ให้ความชัดเจนในเรื่องการให้ความบริสุทธิ์
ต่ออัลลอฮ์ ﷻ จากคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ไม่พึงประสงค์ เช่น การกล่าวพาดพิงผู้ใดผู้หนึ่งเป็นพระ
บุตรของอัลลอฮ์ ﷻ การกล่าวอ้างที่มดเท็จว่าอัลลอฮ์ ﷻ นั้นมีหุ้นส่วนร่วมกับผู้อื่นในการครอง
อำนาจ การไม่ยอมรับความจริงที่ว่าด้วยอัลลอฮ์ ﷻ เป็นผู้ทรงบังเกิดทุกสิ่งพร้อมทั้งทรงกำหนดให้
เป็นไปตามกฎสภาวะ และอัลลอฮ์ ﷻ เท่านั้นเป็นผู้ครอบครองบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน โดย
ปราศจากการตั้งภาคีใด ๆ การเสมอเหมือนและการโต้แย้ง

สุเราะฮ์นี้จบลงด้วยคุณลักษณะ 9 ประการ ของอิบาตุรเราะห์มาน ดังที่ได้กล่าว
มาแล้วข้างต้น ซึ่งเป็นปวงบ่าวของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ศรัทธามั่นในพระองค์และสิ่งทีอัลลอฮ์ ﷻ ทรงยก
ย่องให้เกียรติแก่พวกเขา อันเนื่องมาจากการมีมารยาทที่น่าสรรเสริญสมควรได้รับการตอบแทนที่
ยิ่งใหญ่ในสวนสวรรค์